

Отже, система матеріально-технічне забезпечення органів та підрозділів внутрішніх справ є необхідною умовою їх подальшого розвитку та ефективного функціонування, оскільки здійснює загальний контроль над заготівельними роботами, а також дозволяє адекватно оцінювати реальні можливості і резерви ОВС.

Робота по матеріально-технічному забезпеченню органів та підрозділів внутрішніх справ включає декілька елементів. По-перше, вона має на увазі отримання і облік фондів повідомлень на центрально-розподілювану продукцію. По-друге, за допомогою матеріально-технічного забезпечення ОВС складає замовлення на отримання продукції та матеріалів від постачальників, укладає з ними відповідні договори на постачання і здійснює контроль за їх виконанням. Крім того, до роботи по матеріально-технічному забезпеченню відносяться специфікація виробничих фондів і вибір форм постачань. Специфікація є визначенням потреби ОВС в продукції та матеріалах по номенклатурі-ціннику, в якому всі матеріальні ресурси розподілені по типах, профілях, розмірах і інших детальних характеристиках. Таким чином, оптимальна структура і обсяг постачань визначаються саме за допомогою специфікації.

Існують наступні види постачань продукції і матеріалів і інших необхідних фондів:

- транзитна, або пряма;
- складське постачання зручніше у тому випадку, коли продукція і матеріали споживаються у невеликій кількості.

До роботи з матеріально-технічного забезпечення органів та підрозділів внутрішніх справ також входить кількісний і якісний прийом потрібної продукції. Управління доставкою ресурсів в ОВС здійснюється у відповідності з лімітами та планами-графіками. Ліміт - суворо обмежена кількість (мінімум або максимум) продукції, що може бути доставлена безпосередньо в органи та підрозділи внутрішніх справ за певний період часу. Відповідно, доставка ресурсів в ОВС може бути здійснена двома способами: децентралізованим та централізованим.

Таким чином, кожен орган та підрозділ внутрішніх справ вибирає оптимальні для себе способи покупки і доставки фондів і робить це на основі спеціалізації і масштабів діяльності.

Кузьома С.С., курсант 2-го курсу
Національної академії внутрішніх
справ

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ ЗА ЄВРОПЕЙСЬКИМ ЗРАЗКОМ

З моменту проголошення незалежності, Україною здійснюється активна діяльність, спрямована на визначення власного місця в міжнародних інтеграційних процесах. Так, на зустрічі глав держав Європейського Співтовариства в Копенгагені у 1993 р. прийнято напрямок на розширення Європейського Союзу та включення до його складу країн Центральної та Східної

Європи. 14 червня 1994 р. Україна стала однією з перших передових незалежних держав- правонаступниць СРСР, що уклала Угоду про партнерство і співробітництво з ЄС. З набранням чинності цією Угодою (1 березня 1998 р.) відбулося визнання Української держави з боку ЄС і країн-членів та почався процес інтеграції нашої держави до ЄС.

Взаємовплив та взаємодія цивільного права України та європейських країн створює сучасну мозаїчну картину цивільного права світу. Зробити порівняльно-правовий аналіз зарубіжного цивільного права, що відіграє важливу роль у національній та міжнародній законодавчій діяльності.

Приватноправові системи різних країн виявляють дедалі більшу схильність до зближення та уніфікації, що, зокрема, спрощує міжнародні відносини. Тому українські спеціалісти повинні бути готові до наступного кроку - участі в процесі всесвітнього унормування цивільного права, зокрема в міжнародній договірній уніфікації.

Вивчення міжнародної договірної уніфікації зарубіжного цивільного права. Створенню уніфікованих актів передують ретельна підготовча робота, порівняльні дослідження відповідного нормативного матеріалу багатьох країн з метою встановлення як схожих положень, так і відмінностей, щодо яких необхідно досягти єдності. Уніфікація цивільних норм шляхом укладення міжнародно-правових актів.

Знання зарубіжного цивільного права відіграє важливу роль у правозастосовній діяльності. Наслідком взаємодії вітчизняного та іноземного цивільного права є застосування останнього суб'єктами цивільних правовідносин з іноземним елементом та судами України.

Головне завдання полягає у тому, щоб з урахуванням трансформаційних процесів у сфері правового регулювання особистих цивільних відносин в європейських країнах, у рамках Європейського Союзу, визначити стан та динаміку удосконалення чинного цивільного законодавства України в умовах взаємопроникнення сучасних правових систем цивільного права Європи.

Аналізуючи розвиток українського цивільного права, слід зазначити тенденції його зближення з континентальною системою цивільного права, які є відносно не стійкими. Це зумовлюється відсутністю стабільного економічного розвитку та правового регулювання суспільних відносин. Але активна позиція України в питаннях входження до європейського економічного простору, її участь у товарообігу між державами СНД, визначення своїх позицій при створенні модельних нормативних актів (наприклад, Модельного цивільного кодексу для держав - учасників СНД) та актів національного законодавства з урахуванням тенденцій європейського регулювання суспільних відносин дає підстави сподіватися на якнайближче визначення та затвердження українським цивільним правом свого належного місця серед цивільно-правових систем сучасності.

Необхідність забезпечення відповідності саме цивільного законодавства стандартам Європейського Союзу полягає в тому, що саме цивільне законодавство покликане регламентувати

найбільш важливі сфери приватноправового сегменту суспільного життя. Це означає, що створення в Україні ринкового соціально орієнтованого цивільного законодавства покликане забезпечити розвиток підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави, а також поступове зростання добробуту громадян, наближення його до рівня, що склався у державах - членах ЄС.

На сьогодні чинне законодавство щодо проблем забезпечення відповідності національного законодавства стандартам Європейського Союзу складається з низки нормативно-правових актів, до основних із яких слід віднести: Закон України «Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», укази Президента України «Про забезпечення виконання угоди про партнерство та співробітництво між Україною та Європейськими Співтовариствами (Європейським Союзом) і вдосконалення механізму співробітництва з європейськими співтовариствами (Європейським Союзом)», «Про затвердження Стратегії інтеграції України до Європейського Союзу» та інші.

Сучасний європейський досвід кодифікації цивільного законодавства бере свій початок у вісімнадцятому столітті. Розвиток кодифікації частково став результатом діяльності мислителів епохи Просвітництва, які спиралися на розуміння права як системи універсальних істин, які, тим не менше, підвладні людському розуму і які не залежать від божественної мудрості або діючої соціальної структури, яка склалася. Однак кодифікація не могла початися без політичних змін, які стали рушійною силою.

Історія кодифікації свідчить, що законодавчий процес прийняття єдиного акту може тривати десятиліттями. У Франції, наприклад, було прийнято тридцять шість окремих законів перед остаточною їх кодифікацією в якості цивільного кодексу в 1804 р. У Франції процес кодифікації зайняв близько десяти років. В Німеччині кодифікація зайняла майже втричі більше часу, три проекти кодексу ретельно вивчалися перед остаточним прийняттям в 1896 р. Після цього набуття чинності кодексу було призупинено до символічної дати 1 січня 1900 р.

Зокрема, мова йде про докорінні зміни у формуванні правового масиву, який регулює договірне право, виходячи із запровадження принципу свободи договору, диспозитивності у регулюванні прав та обов'язків учасників, встановлення механізмів їх взаємної відповідальності; корпоративного права, яке має будуватися на засадах забезпечення прав слабкої сторони; гарантування функціонування комплексу особистих немайнових прав фізичної особи, які були б убезпеченні від втручання держави у сферу особистого приватного життя людини тощо. Цілком очевидно, що європейські цивільні кодекси та внаслідок їх впливу кодекси інших країн дотримуються класичного розподілу приватного права на три основні частини: особи, речі, зобов'язання. У відповідності із суспільними ідеалами Просвітництва в центрі уваги цивільного

кодексу залишається людина, як носій прав та обов'язків від народження до смерті, по відношенню до себе, інших осіб, об'єктів у навколишньому світі.

Водночас, розглядаючи перспективи поглиблення приватноправових засад у цивільному законодавстві України через прийняття низки спеціальних нормативних актів, які б деталізували і поглиблювали норми ЦК України, слід наголосити на необхідності усунення тих серйозних перешкод, які сьогодні існують в процесі застосування цього системоутворюючого акту приватного права.

У Європейському Союзі вже визріла концепція поетапної кодифікації приватного права Європейського Союзу, розпочинаючи з прийняття Договірного кодексу ЄС, згодом Європейського Цивільного кодексу і завершуючи Зводом приватного права ЄС.

Україна повинна бути у цьому процесі, створення європейської кодифікації приватного права, не стороннім спостерігачем, а активним учасником. Адже окремі напрацювання українських правничих шкіл у сфері приватного права можуть на рівні конкурувати із іншими зарубіжними країнами. Так, зокрема, на нашу думку, в частині регламентації інституту особистих немайнових прав фізичної особи саме цивільне законодавство України є одним із найбільш прогресивних у Європі, та практика його застосування можуть сформулювати нові напрямки розвитку європейського законодавства.

Цим самим ми можемо забезпечити не лише односторонність сприйняття українським законодавством вимог європейського та світового товариства, але й внести свій національний вклад у його розвиток в цій частині.

Можливість вивчення дасть можливість підготувати нову методологічну базу для зміни основних засад формування українського цивільного законодавства, буде сприяти його мобільності до потреб сучасності в контексті входження України до європейського простору. Крім цього, вивчення вказаної кодифікаційної роботи дасть можливість більш глибоко уявити як цивільне законодавство зарубіжних країн, так і межі його уніфікації та зближення.

Мусаєва Р.Б., студентка 4-го курсу
Рівненського відділення Національної
академії внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ФОНДУ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Створення системи гарантування вкладів в Україні стало результатом загальнодержавних процесів та тенденцій розвитку банківської системи держави. З 21 вересня 2012 року функціонування системи гарантування вкладів фізичних осіб та діяльність Фонду гарантування